

STEVE BERRY

DE VERDWENEN
ORDE

DE FONTEIN

Proloog

Washington D.C.

24 januari 1865

14.45 uur

Hij zag de plotse schrik op het gelaat van zijn gastheer. Ongebruikelijk voor iemand met de sombere ernst van Joseph Henry, een van de meest vooraanstaande wetenschappers in Amerika, om nog niet te spreken van de prestigieuze functie van de man.

Secretaris van het Smithsonian Institution.

Hij zat in Henry's kille kantoor, op een comfortabele leren bank, waar ze hun zaken bijna hadden afgerond. De afspraak was weken geleden gemaakt en had eigenlijk gisteren plaats moeten vinden, maar hij was onderweg opgehouden. Niet zo verwonderlijk, omdat er net over de rivier een burgeroorlog woedde in Virginia, hoewel het gewelddadige conflict in zijn nadagen leek te verkeren. Sinds Gettysburg was alles veranderd. Ruim tweehonderdvijftigduizend geconfedereerde soldaten waren gesneuveld. Nog eens tweehonderdvijftigduizend verkommerden in federale krijgsgevangenkampen en rond de honderdvijfentwintigduizend waren verminkt en gewond geraakt. Waar een overwinning voor het Zuiden eerder een mogelijkheid had geleken, leek het tij nu definitief te keren in het voordeel van de noordelijke staten.

‘Hoorde je dat?’ vroeg Henry.

Ja, hij had het gehoord.

Een scherp gekraak boven hun hoofd.

Het kantoor bevond zich op de eerste verdieping, achter een groot roosvenster, tussen twee van de karakteristieke torens van het gebouw.

‘Misschien gewoon ijs dat van het dak glijdt,’ zei hij tegen Henry.

Het was die dag bitterkoud. Bezaaid met opeengepakt ijs stroomde de Potomac nauwelijks meer, zodat de riviervaart vrijwel tot stilstand was gekomen en hij later was gearriveerd dan voorzien. Het was niet makkelijk geweest om de noordelijke hoofdstad binnen te komen. Forten omringden het federale district. Er lagen overal troepen gelegerd. De bewaking was aangescherpt. Niemand kwam het gebied in of uit zonder gecontroleerd te worden. Gelukkig bezat hij de nodige papieren om vrijelijk te komen en gaan, een van de redenen waarom ze hem voor deze missie hadden gekozen.

Het krakende geluid klonk opnieuw.

Toen nog een keer.

‘Het zou ijs kunnen zijn,’ zei Henry. ‘Maar dat is het niet.’

Zijn gastheer stond op en rende naar de deur. Hij volgde de man het kantoor uit, naar een holle collegezaal met open balkon, waar een dikke deken van rook tegen het plafond hing.

‘Het gebouw staat in brand!’ riep Henry. ‘Sla alarm.’

De secretaris haastte zich via de trap naar beneden. Achter de vensters, voorbij de oculus in het plafond, was het daglicht dat normaal het interieur overspoelde verduisterd door een nevel. De rook had het gebouw buiten opgeslokt en begon nu de binnenkant op te eisen. Hij hoorde zware voetstappen, open- en dichtslaande deuren, en paniekerige kreten. Mensen stroomden het auditorium binnen en vluchtten daarna naar de begane grond.

Hij rende door een van gangpaden naar de aangrenzende schilderijengalerij, waar het plafond openbrak in een regen van pleisterkalk en vlammen onthulde die bezig waren de zolder en het dak te vertieren. Een paar doeken verschroelden voor zijn ogen. Iets wat hem als kunstschilder met afschuw vervulde. De hitte van het vuur leek hier extra fel, wat kon duiden op de oorspronkelijke brandhaard. Hij verdreef alle kunstzinnige gedachten en begon te denken als een inlichtingenagent, analyseerde zijn opties en trok zijn conclusies.

Zwarte rook pakte zich samen tot dikke wolken.

Het werd lastig om adem te halen.

Hij was op geheim bevel van Jefferson Davis, de president van de Confederatie, helemaal vanuit Richmond naar hier gereisd. Het feit dat hij Joseph Henry persoonlijk kende en vertrouwd was met het

Smithsonian maakten hem tot de ideale keus. Er stond reeds een geheim vredesoverleg gepland, over twee weken bij Hampton Roads, en Lincoln was van plan daarbij aanwezig te zijn, evenals Alexander Stephens, de vicepresident van de Confederatie, die al twee jaar probeerde de oorlog te beëindigen. Jefferson Davis haatte zijn onderbevelhebber en beschouwde de kwajongensachtige politicus uit Georgia als een slappeling en een verrader. Maar Stephens had goede hoop dat de onderhandelingen een eervolle uitkomst konden opleveren.

Hij bracht een arm naar zijn mond en ademde door de mouw van zijn wollen jas. Aan het andere uiteinde van de collegezaal, achter een deuropening, richtten de vlammen een ravage aan in de apparatuurkamer; er zou weldra niets over zijn van de collectie zeldzame wetenschappelijke instrumenten. Hij wist dat de binnenwanden van de collegezaal, zowel hier als aan de overkant, niet aan het plafond vastzaten, zodat ze konden worden weggehaald om de hele verdieping om te vormen tot een expositieruimte. Dat bouwkundig gemak hielp nu echter het vuur, dat zich ongehinderd over het plafond kon verspreiden.

‘Iedereen moet vertrekken!’ schreeuwde een man, die door het auditorium rende en een kist in veiligheid sleepte. ‘Het gebouw is verloren.’

Die inschatting kon best eens kloppen, dus kon hij maar beter haast maken. De reden van zijn komst was op het bureau in Henry’s kantoor blijven liggen. Het moest worden beschermd. De vlammen waren daar nog niet doorgedrongen, maar dat was slechts een kwestie van seconden. Er holden mensen heen en weer, sommigen met schilderijen in hun armen, anderen met boeken en documenten, en een enkeling met geprepareerde dieren die blijkbaar te kostbaar werden geacht om achter te laten. Het gebouw van het instituut stond hier sinds 1846, toen het Congres eindelijk besloot wat te doen met de vijfhonderdduizend dollar die een obscure Britse chemicus, genaamd James Smithson, in een testament had nagelaten, wiens instructies uit het graf over hoe het geld moest worden besteed nogal raadselachtig waren.

Voor het oprichten van een instelling in Washington, onder de naam van het Smithsonian Institution, ter vermeerdering en verspreiding van kennis onder de mensen.

Nog gekker was het feit dat Smithson de Verenigde Staten nooit had bezocht, maar niettemin schonk hij zijn hele fortuin aan de bestuurders van dat land.

Het had jaren geduurd voordat het Congres tot een besluit kwam.

Sommigen meenden dat de ‘instelling’ niet meer dan een grote bibliotheek moest zijn, anderen dachten aan een museum, een paar drongen aan op een zelfgefinancierde reeks lezingen, terwijl een vierde groep hoogstaande verhandelingen wilde publiceren. Zuidelijke vertegenwoordigers in het Congres waren een en al sceptisch en vreesden dat het voorgestelde instituut een soort forum zou worden voor tegenstanders van de slavernij. Ze hadden zich overal tegen verzet en wilden het geld simpelweg teruggeven. Uiteindelijk hadden de gematigde krachten gezegevierd en stemde men voor de oprichting van een instelling bestaande uit een bibliotheek, museum, kunstgalerij en collegezaal, evenals een gebouw van ‘royale omvang’ om alles te huisvesten. Het resulterende bouwwerk in twaalfde-eeuwse romaanse stijl, met lange vleugels, hoge torens, rondbogen en een leigrijs dak, was uniek in de Verenigde Staten. De vormgeving en het rode zandsteen deden opzettelijk denken aan een klooster, waardoor het een sterk contrast vormde met de neo-Griekse architectuur die de rest van de hoofdstad domineerde. Joseph Henry vond het afgewerkte product vreselijk en noemde het *een excentriek en bijna nutteloos gebouw. Een jammerlijke vergissing*. Maar in de volksmond had het een andere naam gekregen.

The Castle. Het Kasteel.

Dat nu in lichterlaaie stond.

Terugrennend naar Henry’s kantoor ontdekte hij dat een vreemde man zich toegang tot de ruimte had verschaft. Hij dacht eerst dat het iemand van het personeel was. Toen zag hij het donkerblauwe uniform onder de keurige overjas, met op beide schouders het rangteken van een kapitein in het leger van de Unie. De man draaide zich om en greep zonder aarzelen zijn revolver.

Eerder had hij het vermoeden gekregen dat iemand hem volgde. Hij had ongezien in en uit het Kasteel willen komen, maar dingen gingen helaas niet altijd volgens plan.

Hij hoorde een schot en een kogel versplinterde het kozijn, maar voor die tijd was hij al uit het deurgat weggedoken. Het was hem

opgefallen dat de man een van die nieuwe revolvers op hem had gericht, met een *double action*-mechaniek dat de haan automatisch spande en de cilinder liet draaien.

Duur en zeldzaam.

Neerkomend op de vloer van de gang reikte hij naar zijn eigen *double action*-revolver, opgeborgen in een holster onder zijn jas. Hij had gehoopt geen geweld te hoeven gebruiken, maar momenteel leek hij geen keus te hebben. Hij krabbelde weer op de been en bereidde zich voor om de man uit te schakelen. Zeven tot acht meter hoger trok het razende vuur een zwartgeblakerd pad over het plafond. Het auditorium werd bijna geheel overspoeld door rook, terwijl stukken brandend hout naar beneden vielen, ook in het kantoor van Henry. De kapitein rende naar buiten, met in zijn ene hand het wapen en in de andere wat hij voor Joseph had meegebracht.

‘Geef dit aan de secretaris,’ had Jefferson Davis hem opgedragen, waarbij hij een koperen loper overhandigde. ‘En haal je logboek terug.’

Hij had het leren bundeltje op Henry’s bureau zien liggen, maar het was nu, samen met de sleutel, in handen van die kapitein. Het was verontrustend dat deze vreemdeling exact wist wat hij moest meenemen.

Dus haalde hij de officier onderuit.

Ze rolden allebei naar het sprekerspodium tegenover de halve-maanvormige rijen collegebanken. De kapitein bevrijdde zich en sprong overeind, maar een ruk aan beide enkels deed hem achterover wankelen op zijn hielen. Met wild zwaaiende armen viel het geuniformeerde lichaam met een harde bonk op de houten vloer.

Hierdoor verloor de man zijn greep op alles wat hij vasthield.

Hij pakte de sleutel en het logboek.

‘Vriendelijk bedankt,’ zei hij tegen de versufte kapitein.

Hij stond op en trapte het wapen de rook in. Net toen hij ervandoor wilde gaan, kwam de kapitein bij zijn positieven. De man rolde zich op zijn handen en voeten, klaar om hem te bespringen.

‘Moet dat nou?’ mopperde hij tegen de officier.

En hij schopte met de teen van zijn laars onder de kin van de kapitein, waardoor de man wederom tegen de houten vloer klapte, ditmaal bewusteloos.

‘Blijf nu braaf liggen.’

Hij haastte zich naar de trap en daalde af naar de begane grond. Gelukkig leek het vuur zich te beperken tot de bovenverdiepingen, want beneden hing er tot nu toe weinig rook. Zijn oog viel op de emmers water die door heel de Great Hall waren neergezet, op gelijke afstand van elkaar, ongetwijfeld bedoeld voor dit soort noodgevallen. Aangezien de winterse kou het water had bevroren, kon de groeiende vuurzee er niet mee worden bestreden. Maar zelfs als er geen klompen ijs in hadden gezeten, was deze brand te groot om met emmertjes te blussen.

Hij schrok op door een donderend geraas en besepte dat er nog een deel van het dak moest zijn ingestort.

Tijd om te vertrekken.

Maar de kapitein...

Die zou misschien niet levend uit het gebouw komen.

Waarom kon hem dat iets schelen?

Een geweten was zo hinderlijk.

Hij borg eerst de revolver op in zijn holster en de sleutel en het boekje in een binnenzak van zijn jas. Toen klom hij, tegen beter weten in, weer de treden op, vond de bewusteloze kapitein en tilde het lichaam over zijn schouder. Hij droeg de man de trap af en naar buiten, het daglicht in, waar stoombrandweerwagens het terrein op reden.

Er had zich een flinke menigte verzameld.

Rook en vlammen kolkten uit de bovenkant van het Kasteel, terwijl vuurtongen zich rond het steenwerk krulden en zich een weg likten door de rondbogen en driepassen. Het regende boeken uit openstaande vensters, waar vrijwilligers wanhopig probeerden te redden wat er te redden viel. Een van de torens bezweek in een storm van rook en sintels. Hij deponeerde de kapitein op enige afstand van het gebouw, in de buurt van anderen, die werden onderzocht op verstikingsverschijnselen.

Hij staarde achterom naar de catastrofe.

De schilderijengalerij met de hoge boogvensters en muren vol majestueuze indianenportretten leek verloren, net als het kantoor van Henry. Ramen op de bovenverdieping sprongen door de hitte en het glas kletterde met luid gerinkel naar beneden. De brandweerlieden

begonnen te pompen, hun taak bemoeilijkt door de vrieskou. Opmerkelijk genoeg leek de oostkant van het gebouw, waar Henry met zijn gezin woonde, onaangetast en bleef de brand beperkt tot het westelijke deel van de eerste verdieping.

Dit alles was echter niet zijn probleem. Anderen moesten de evacuatie van het gebouw afhandelen, met secretaris Joseph Henry voorop. De lange, ascetische man haastte zich, ineengedoken in een vormloze zwarte jas, over het terrein om orders te geven. Hij ving de blik van Henry op en tikte discreet tegen een jaszak, ten teken dat alles in veiligheid was gebracht. De secretaris knikte om te bevestigen dat hij het begreep. Daarna maakte Joseph met een kort hoofdgebaar duidelijk dat hij beter kon gaan.

Uitstekend advies.

Het leed geen twijfel dat Henry een gevaarlijk spel speelde. Aan de ene kant zat hij in de vaste commissie van het ministerie van Marine, waar hij de Verenigde Staten adviseerde over onderwerpen als het gebruik van ballonnen voor oorlogvoering, de aanschaf van nieuw wapentuig, zelfs het winnen van steenkool in Centraal-Amerika. Maar aan de andere kant bleef hij heilig geloven in universele kennis en zijn plichten als secretaris van het Smithsonian. Vandaar dat hij had geweigerd de Amerikaanse vlag op het Kasteel te laten wapperen en zich had verzet tegen het inkwartieren van noordelijke troepen, waarbij hij ter verdediging aanvoerde dat het Smithsonian als internationaal wetenschapsinstituut neutraal moest zijn. Het was geen geheim dat hij voor de oorlog bevriend was geweest met Jefferson Davis, en Henry had de ontmoeting van vandaag persoonlijk geregeld door gecodeerde berichten per postduif naar Richmond te sturen.

Hij zag een contingent soldaten van de Unie arriveren.

Absoluut tijd om te vertrekken.

Hij ging op in de menigte en schuifelde langzaam weg. Hij herkende sommige gezichten die naar het spektakel waren komen kijken en realiseerde zich dat de zitting van het Congres moest zijn geschorst. Veel bekende noordelijke Republikeinse politici stonden hier in de kou. Zijn logboekje stak veilig onder zijn jas, dicht tegen zijn borst. Hij was op een eenmansmissie.

Precies zoals hij graag opereerde.

De soldaten hadden zich verspreid en speurden de mensenmenigte af. Merkwaardig, want hoorden ze geen hulp te verlenen? Toen zag hij dat de kapitein, die hij binnen had gered en nu weer op de been was, leiding gaf aan de zoektocht.

Dichtbij stonden verschillende rijtuigen geparkeerd en de inzittenden staarden in de schemerige middag naar het brandende gebouw. Zijn aandacht ging uit naar één koets in het bijzonder, waar het mooie ovale gelaat van een vrouw van middelbare leeftijd, omkranst door bruin haar tot op de schouders, naar buiten keek. Ze droeg een ketting om haar hals, waarvan het gouden medaillon sterk afstak tegen het zwart van haar jas, stevig dichtgeknoopt tegen de kou.

Hij bestudeerde het symbool.

Een kruis in een cirkel.

Hoewel de soldaten steeds dichterbij kwamen, bleef hij rustig doorlopen naar de koets, zijn hoofd licht gebogen, terwijl zijn keel rauw werd van de ijzige lucht die hij met diepe teugen tot zich nam.

Aangekomen bij de vrouw zei hij: *‘Alle jongeren die mij voorbijgaan, zoals jullie nu zijn heb ik bestaan.’*

Ze glimlachte. ‘Zo poëtisch.’

‘Zou u mijn tekst kunnen aanvullen?’

‘Zoals ik ben vergaat het iedereen, wees gerust, jullie zijn niet alleen.’

De exacte woorden, foutloos gesproken. Het was een grafschrift dat hij ooit op een oude zerk had gezien en de regels waren in zijn gedachten blijven hangen. Zo werkte zijn geest nu eenmaal. Het was voor hem lastig om iets te vergeten. Details bleven eeuwig in zijn hoofd gegrift, een talent dat hem de afgelopen jaren goed van pas was gekomen. Het was oorspronkelijk de bedoeling dat hij, na het verlaten van het Kasteel, deze aantrekkelijke dame later in de middag zou treffen, want volgens het plan hoorde ze om klokslag vier uur langs te rijden op 10th Street.

‘Wilt u zo goed zijn mij te vergezellen,’ zei ze.

Hij klom naar binnen, sloot de koetsdeur en nam plaats tegenover haar, uit het zicht van de soldaten.

‘Een paar seconden later en u was misschien ontdekt,’ fluisterde ze. ‘Had zomaar gekund.’

Er be kroop hem zelden een gevoel van angst en hij kon in de gevaarlijkste situaties kalm blijven. Maar zodra het onheil was geweken leek er altijd een korte rust neer te dalen, een bevrijdend gevoel dat zowel opluchting als veiligheid aangaf.

Zoals nu.

De vrouw verborg de ketting weer onder haar jas. Toen riep ze naar de koetsier en het paard zette zich in beweging.

Na het afronden van zijn bespreking met secretaris Henry had hij deze dame, gedurende de avond, gezelschap moeten houden voor het tweede deel van zijn missie. Het sociale seizoen in Washington was al losgebarsten – een tijd voor feestjes, recepties en soirees. De jaarlijkse ontvangst die Gideon Welles, minister van Marine, vanavond bij hem thuis organiseerde zou zoals gebruikelijk een groot, invloedrijk evenement worden. De nationale hoofdstad telde bijna vijfenzeventigduizend inwoners, van wie een derde sympathieën had voor het Zuiden. Met deze vrouw aan zijn arm had hij zich onder de gasten moeten mengen om zijn oren eens goed te luister te leggen. Dat was immers de voornaamste taak van een spion. Maar dat was niet langer mogelijk.

De omstandigheden waren gewijzigd.

Hij had tenminste de sleutel en het logboek.

Het was niet nodig de confrontatie met de Unie-kapitein ter sprake te brengen. Dat zou hij alleen rapporteren aan Jefferson Davis. Maar hij was zijn redster in nood wel enige dank verschuldigd, dus neeg hij beleefd zijn hoofd en wierp haar een glimlach toe. ‘Angus Adams, mevrouw.’

Ze beantwoordde zijn glimlach. ‘Marianna McLoughlin. Mijn vrienden noemen me Mary.’

‘Aangenaam kennis te maken, Mary. Mijn vrienden noemen me Cotton.’

HET HEDEN

1

West-Arkansas

Dinsdag 23 mei

13.06 uur

Cotton Malone concentreerde zich op de schat.

De jacht was drie uur geleden van start gegaan, toen hij het cha-lethotel op een naburige bergtop had verlaten en tweeëndertig kilo-meter verder was gedropt, aan de noordelijke rand van het Ouachita National Forest, te midden van 728.000 hectare met oeroude eiken, beuken, ceders en iepen. De wildernis was tegenwoordig een trekpleister voor natuurliefhebbers, maar honderdvijftig jaar geleden was het gebied vooral geliefd bij bandieten; het heuvelachtige terrein en de dichte bossen boden prima schuilplekken voor henzelf en hun buit.

Hij assisteerde het National Museum of American History, een opdracht waar hij met alle plezier ja tegen had gezegd. Meestal was het Stephanie Nelle, zijn oude baas, die hem ergens voor strikte of rechtstreeks inhuurde, maar deze keer kwam het belletje van de kanselier van het Smithsonian, de opperrechter van de Verenigde Staten, die het probleem aan hem uitlegde en genoeg informatie verstrek-te om zijn nieuwsgierigheid te prikkelen. Het geboden honorarium van vijfentwintigduizend dollar was ook uitermate gul. Eerlijk ge-zegd zou hij het zelfs gratis hebben gedaan, want hij had een zwak voor het Smithsonian Institution.

En wie vond het nu niet leuk om naar een verborgen schat te zoeken?

De bossen die hem rondom opslokten strekten zich uit van de rui-ge plateaus van de Ozark Mountains in het noorden tot de glooiende toppen van de Ouachita in het zuiden. Daartussen lagen valleien,

uitkijkpunten, heuvelruggen, grotten en talloze rivieren en beken. Alles welbeschouwd was het een paradijs dat hij nooit eerder had bezocht, wat nog een reden was waarom hij de opdracht had aangenomen.

Ze hadden hem uitgerust met eenentwintigste-eeuwse technologie, zowel een magnetometer als een gps-tracker, inclusief de begincoördinaten. Met behulp van de gps-navigatie zocht hij zich een weg tussen de bomen en naderde hij hopelijk een punt dat door een satelliet, duizenden kilometers boven de aarde, werd aangewezen als het kruisje op de schatkaart.

Het hele verhaal was intrigerend.

Een bibliothecaris genaamd Martin Thomas, werkzaam bij de informatiebalie van het museum, had in het enorme archief van het Smithsonian een opslagdoos gevonden met oude kaarten, notities en dagboeken. De vertrouwelijke documenten gaven een gedetailleerde beschrijving van een onderzoek van het Smithsonian in 1909, waarvoor men eveneens een expeditie naar het westen van Arkansas had gestuurd. Die tocht had niets concreets opgeleverd, behalve dat de expeditieleider was doodgeschoten toen een stel jagers hem aanzagen voor een hert. Het kon een jachtongeluk zijn geweest, maar Cotton was niet zo naïef om te denken dat een sheriff op het platteland nooit een oogje dichtkneep om lokale inwoners in bescherming te nemen – en het Arkansas van begin twintigste eeuw leek hem het schoolvoorbeeld van platteland.

Dingen konden gemakkelijk onder het tapijt worden geveegd.

Er flitsten continu getallen op de gps-navigator.

Hij paste zijn richting aan en bleef doorlopen, speurend tussen de bomen. De afgelopen drie dagen had hij in Washington dezelfde veldnotities, boeken, papieren, kaarten en mappen doorgenomen die de aandacht van Martin Thomas hadden gewekt. Zijn inzage in het materiaal had echter de zegen van de kanselier. Hij had uitvoerig gelezen over wat hij hier op de grond in Arkansas kon verwachten. Recentere aantekeningen, verschaft door Thomas, beschreven een specifieke markering – lang geleden aangeduid als ‘de kaartboom’ – en ook de exacte coördinaten ervan. Een behulpzame conciërge in het chalet had hem meer weten te vertellen, waaronder aanwijzingen voor waar hij de statige berk ongeveer kon vinden.

De navigator piepte.
Het kruisje op de schatkaart.
Daar was het dan.

De boom verhief zich voor hem, minstens vijftien meter hoog. Met vijfezestig inscripties in de schors gekerfd. Hij wist dat omdat Thomas ze hier een maand geleden persoonlijk was komen tellen. Maar er had zich een incident voorgedaan. Een pop zonder hoofd, vol kogelgaten, was boven het pad gehangen. Opgeknoopt aan een boomtak als bij een lynchpartij, bungelend boven een stapel lege geweerhulzen, terwijl op de omringende bomen omgekeerde kruizen waren geschilderd. Er was een koord aan de pop gebonden dat omlaaggleidde naar de hulzen. De boodschap was duidelijk.

Ga weg.
En het had gewerkt.
Thomas was gevlucht.

Ditmaal was er echter een beroeps gekomen die gewend was aan dreigementen.

Hij liep naar de boom en zag figuren in het hout. Hij streek met zijn vingers over een vogel, een klok, en iets wat op een paard zonder benen leek. Een botanicus in het National Museum of Natural History had verteld dat de dunne, gladde bast van een berk langzaam groeide, waardoor er geen barsten ontstonden. Als je een teken kerfde in een berk zou dat nog heel lang zichtbaar blijven. Veel van de inscripties waren overwoekerd geraakt door mos, andere waren kromgetrokken door decennia van groei. Maar de meeste waren leesbaar. Hij had in zijn rugzak een zacht nylonkwastje meegebracht, waarmee hij de korstmossen voorzichtig weg borstelde. Eronder verschenen meer letters en symbolen. Hij wilde ze dolgraag nader bestuderen, met al hun mogelijke interpretaties, maar ze waren op dit moment niet belangrijk. In plaats daarvan nam hij de berk als uitgangspunt om een andere boom te zoeken.

Hij zag hem.
Tien meter verderop.

Een reus van een Amerikaanse eik. De takken waren lang geleden in een onnatuurlijk patroon gesnoeid en reikten nu hoog in de lucht als doelpalen. Hij zag een pad voorbij de boom en richtte de gps-navigator. Met de berk waar hij stond en de doelpalen als oriëntatie-

punt moest hij een rechte lijn volgen naar het noorden, waarbij de lengtegraad op de gps constant bleef en alleen de breedtegraad verschoof. Hij verwonderde zich over het feit dat dit vroeger allemaal puur op inschatting had moeten gebeuren.

Hij liep naar voren. De bodem was schaars begroeid, maar de bomen stonden dicht opeen. Zonlicht filterde door het lentegroene bladerdak en bespikkelde de grond. De vochtige hitte hing als een klamme deken om zijn plakkerige huid, wat herinneringen opriep aan de zomers van zijn jeugd in Georgia.

Op krap twintig meter van de kaartboom vond hij een hoopje stenen, overdekt met nog meer korstmos. Er was hem gezegd dat hij moest uitkijken naar exact zo'n kenmerk. Hij boog zich voorover en bestudeerde de stenen. Verwijderde toen de kopergroene laag met het kwastje en ontdekte, vlak boven de grond, een steen waarin het getal 7 stond gekerfd.

Vaag. Maar zichtbaar.

Hij pakte de steen, zo groot als een softbal, en draaide hem om. Na een snelle veeg met het kwastje zag hij twee letters verschijnen.

zo.

Cotton had gehoord dat veel markeerpunten bewust in deze bossen waren aangebracht. Ze leken zo vanzelfsprekend tot de omgeving te behoren dat ze nooit iemand zouden opvallen. Dit hoopje stenen leek het perfecte voorbeeld. Op het eerste gezicht betekenisloos, tenzij je wist waar je op moest letten. Het deed hem denken aan iets wat zijn grootvader ooit tegen hem had gezegd.

Waarom een buit verstoppert die je niet meer kan terugvinden?

Precies.

Hij veronderstelde dat zo stond voor 'zuidoost'. De 7? Wie zou het zeggen? Waarschijnlijk gewoon een dwaalspoor. Bij het zien van het cijfer zou niemand eraan denken de steen om te draaien en de onderkant te bekijken. Maar voor ingewijden die kwamen halen wat hier verborgen lag fungeerde de 7 als een reclamebord om hun aandacht te trekken. Bovendien wist Cotton dat het een symbolisch getal was voor de geheime organisatie die deze schat zou hebben begraven. Het gaf aan: 'De ophaalbrug is neer, de weg voorwaarts is veilig.' Allemaal onderdeel van hun cryptische geheimtaal.

Cotton zette de magnetometer aan. Iets waarmee hij had gewacht om de batterijen te sparen. Hij wendde zich naar het zuidoosten, wat hem zou terugvoeren naar de kaartboom, en concentreerde zich. De veldnotities uit 1909 hadden gesproken over meer verborgen tekens.

Een ingenieus beveiligingssysteem.

Onomstotelijk bewijs van menselijk vernuft.

Hij liet de magnetometer net boven de grond zweven. Met de gps in zijn andere hand liep hij in een rechte lijn naar het zuidoosten, terwijl hij de metaaldetector heen en weer bewoog. Achttien meter verder begon het instrument te zoemen. Hij legde alles op de grond en haalde een vouwschep uit zijn rugzak. Zorgvuldig, op zijn knieën, bewerkte hij de aarde boven de vondst; de zachte, leemachtige bodem kwam los in vochtige kluiten. Vijftien centimeter lager stuitte hij op een zwaar verroeste ijzeren ploegschaar. Cotton wist dat hij het ding moest laten liggen, want dit was beslist een volgende aanwijzing.

Hij veegde de ploegschaar schoon en zag in welke richting de punt wees.

Zuidwest.

Hij kon amper geloven dat het voorwerp hier werkelijk lag. De veldnotities van 1909 hadden onthuld dat er hoefijzers, pikhouwelen, bijbladen en ja, warempel, ploegscharen op tien, vijftien centimeter diepte waren begraven. Diep genoeg om verborgen te blijven, maar niet zo diep dat een kompasnaald ze niet kon detecteren. Beweeg een kompas over begraven ijzer en de naald slaat onherroepelijk uit, zoals een paperclip magnetisch wordt in de buurt van een magneet. Toen Martin Thomas hier een maand geleden was had hij de theorie getest met een nieuwe ploegschaar en vastgesteld dat het kompas reageerde. Bij lange na niet zo sterk als een magnetometer, maar het was zeker de betovergrootvader van dat instrument. Men had alleen geen rekening gehouden met het verstrijken van de tijd. Het oxidatieproces tastte de magnetische eigenschappen van ijzer aan, dus was het zeer de vraag of een kompas tegenwoordig nog nut zou hebben. De hemel zij dank voor moderne technologie.

Een gevoel van verwachting trok samen in zijn borst.

Dit was opwindend.

Zijn grootvader zou dit geweldig hebben gevonden.

Maar het was ook een serieuze aangelegenheid, want er was hier lang geleden een man doodgeschoten en Martin Thomas was recentelijk nog bedreigd.

Dus bleef Cotton alert. Hij pakte zijn instrumenten en begon naar het zuidwesten te lopen. Na achttien meter vond hij een tweede aanwijzing in de grond, deze keer een bijlblad, nog altijd wijzend naar het zuidwesten. Hij lette goed op waar hij liep en tijdens het graven in de bodem. Dit was het territorium van ratelslangen, en wie wist glibberden er een paar rond om zich te koesteren in de warme middagzon. Wat een extra reden was waarom hij in zijn rugzak een geholsterde Beretta binnen handbereik hield.

De door hem genomen koers leidde regelrecht terug naar de kaartboom en beschreef een grote driehoek. Hij wist nu waar hij zich op moest concentreren. Het zoekgebied omvatte niet langer het hele platteland van Arkansas, maar alleen de ruimte tussen de lijnen die hij zojuist had afgebakend.

Hij liep naar het midden van de driehoek.

De reflecterende, matzwarte glazen van zijn zonnebril dempten het felle licht van de stralende zon. Overal in de bomen klonk het ruoer van vogels, eekhoorns en insecten. Dit deel van Arkansas leek een verborgen parel, niet ver van het hart van de Verenigde Staten. Het was anderhalve eeuw geleden een afgelegen wildernis, en daar was weinig aan veranderd, met als grootste verschil dat de National Park Service er nu voor zorgde dat alles ongerept bleef. Hij wist niet zeker of hij zich binnen de parkgrens bevond, maar zo niet, dan zat hij er ontzettend dicht tegenaan.

Historisch gezien waren er in Arkansas nooit aanzienlijke hoeveelheden goud gedolven, maar er gingen hardnekkige geruchten over het bestaan ervan. Zij het niet het soort dat uit een helder beekje of een goudader kwam. Het was allemaal door mensenhanden verstoppt. De oorspronkelijke legende draaide om Spanjaarden in de zestiende eeuw, die honderden goudvoorraden in het Midden-Westen en westen hadden verborgen. Maar ook bandieten hadden hun toevlucht gezocht in deze bossen. En dan was er nog een andere groep. Uit de negentiende eeuw.

De Ridder van de Gouden Cirkel.

Die hier hadden gefloreerd.

Voor hem, bijna in het midden van de driehoek, zag hij een grote esdoorn met een lange, verticale streep ingegroeid in de schors.

Nauwelijks zichtbaar, maar toch een streep.

Toen hij de magnetometer rond de boom bewoog gaf het instrument snerpnd aan dat er iets was gevonden. Opnieuw knielend begon hij voorzichtig te graven. Niets te zien na vijftien centimeter. Hij bleef graven. Na zo'n dertig centimeter voelde hij iets hards. Een object dat zo diep was verborgen dat geen kompas het kon opsporen.

En hij wist wat dat betekende.

De hoofdprijs, alleen voorbehouden aan wie de eerdere aanwijzingen kon ontcijferen en precies wist op welke plaats er moest worden gezocht.

Ja, dit behoorde beslist toe aan de Ridder van de Gouden Cirkel.

Cotton haalde de aarde weg en besepte dat hij een glazen pot had gevonden, ongeveer het formaat van een tweeliterfles melk, met een metalen deksel dat allang was doorgeroest. Hij bevrijdde de pot behoedzaam en zag, eenmaal in het zonlicht, dat die boordevol gouden munten zat, nauwelijks dof geworden door de tijd. Hij probeerde een schatting te maken van de hoeveelheid. Opdracht was om alles te fotograferen voordat hij ook maar iets aanraakte, dus zette hij de pot op de grond, pakte zijn smartphone en activeerde de camerafunctie.

Hij wilde net een paar foto's maken toen hij iets hoorde.

Een snelle beweging.

Naderend.

Hij greep de Beretta in zijn rugzak en draaide zich om. Het enige wat in een was tot zijn netvlies en hersens doordrong was een donkere gedaante en de vertrouwde omtrek van een geweerkolf.

Die op hem afkwam.

Toen was er niets.

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

- De Amberzaal* (2004)
- De Romanov voorspelling* (2005)
- Het derde geheim* (2006)
- De erfenis van de Tempeliers* (2007)
- De Alexandrië-connectie* (2008)
- Het Venetiaans bedrog* (2009)
- Het geheim van de kathedraal* (2010)
- Het complot van Parijs* (2011)
- De tombe van de keizer* (2012)
- Het Columbus mysterie* (2013)
- De Jefferson code* (2014)
- Het Koningsbedrog* (2015)
- De Lincoln mythe* (2016)
- Het patriottenspel* (2017)
- De veertiende kolonie* (2018)
- De verdwenen orde* (2019)

Eerste druk april 2019

Oorspronkelijke titel *The Lost Order*

© 2017 by Magellan Billet, Inc.

© 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Afbeelding munt © Tom Hallman

Opmaak binnenwerk V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 261 4606 0

ISBN e-book 978 90 261 4607 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

De verdwenen orde is een fictief verhaal, waarin echter ook personen en locaties voorkomen die echt (hebben) bestaan. Zie voor een uitgebreide verantwoording van de auteur zijn Nawoord op pag. 513 e.v.

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.